

μή, ἡ παρακκαλῶ . . ὅχι, ἐξακολουθήτε, με ὑπο-
χρεῖσθε. „ Τότε τὰ δάση τῶν μαύρων πεύκων
συντρίβονται καὶ φρεῖν, καὶ οἱ ῥύακες θρη-
νολογούν ἐξερχόμενοι τῶν βράχων. Ἡ Ἀβελτη-
ρία παρ' ὀλίγον ἀποθνήσκει ἀπὸ συνόχην καὶ ἀγωνί-
αν, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, περίεργος καὶ τρέμουσα
πρὸ φύεται σφικτότερον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τρόμου.
Ἐν ποσούτῳ τὸ ὄνομα τῆς Ἀβελτηρίας ἄς μὴ τὴν κι-
νήσῃ εἰς γέλωτα οἴκτου, καθότι ἔχει νόημα εἰρηνι-
κὸν καὶ ὁ Τεῖκ ἀπεινέται δι' αὐτὴν πρὸς τὰς ψυ-
χάς, καὶ σκόπτει ἐκείνους πνευματώδεις τῶν συ-
ναντρουμένων, οἱ ὅποιοι, ὁμιλοῦντες τότε καὶ τὸς διὰ τὴν
ποίησιν, τὴν ἐννοοῦν τὸς ὀλίγον, ὥστε, ἐν ᾧ πολλάκις
εὐρίσκεται πρὸ τῶν ποδῶν τῶν, εἰς τὸν κόλπον ἑνὸς
ἀνθρώπου, εἰς τὸ κελάρυμα ἑνὸς ῥύακος, εἰς ἓν παι-
δικὸν διήγημα, αὐτοὶ τρέχουν ἄνω καὶ κάτω πρὸς
ἀναζητήσιν της.

Μετὰ τὴν Ἀβελτηρίαν καὶ τὰ διηγήματα τοῦ
μαυροφύρου, περυσιάζεται παιδερῶντι, διατρέ-
χον ἔνθεν καθεῖθεν ἐντὸς τοῦ δάσους, καὶ τινάζο-
μενον ἐλαφρότατα ἐπάνω εἰς τοὺς τρυφεροὺς βλα-
στὰς τῶν ἀνθέων ποτὲ μὲν ἀναρριχόμενον παρατόλ-
μως εἰς τοὺς κλάδους τοῦ κισσῦ, καὶ ῥιπιδιζόμενον
ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ποτὲ δὲ ἀνορθούμενον ἀκροπο-
δητὶ εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βράχου, καὶ ἀπ' ἐκεῖ βυ-
θιζόμενον εἰς τὸν κάλυκά τινος ῥ' ἔδου, τοῦ ὅπου ὁ
μῖχος, μὴ δυνάμενος ἵνα ἀνθέξῃ, συντρίβεται, καὶ τὸ
παιδί καταπίπτει γελῶν εἰς τὴν χλόην, διέδροχον
ὅλην ἀπὸ τὰ δάκρυα, μετὰ ὅποια περιεχύθη ἀπὸ τῆς
ῥόδου. Τότε, ἐποχούμενον, ὥς εἰς πλοῖον, εἰς τὸ φύλ-
λον τοῦ Ἰασμίνου, διαπλέει ῥιψικινδύνως τὰ κύμα-
τα ἑνὸς ῥύακος, καὶ, συλλαμβάνον τὰς περιπίπτου-
σας κύκλους αὐτοῦ μελίσσας, τὰς φέρει φρεγώ-
μενος μετὰ τὸ μέλι των ὥς ἐν θανάτῳ μετὰ ταῦτα
τρέχον ἐπὶ τῆς ἀμμου, συλλέγει κ' γυμνάσια καὶ λι-
θάρια περικυκλωμένα, διὰ ἵνα εὐρίσῃ μετὰ αὐτὰ τὴν
ἐπιφάνειαν τῶν βράχων. Ἐξείφης τὸ παιδί τούτο
λαμβάνει μέγεθος οὐρανόμηκες, λυγρίζει τὰς κορυφὰς
τῶν δένδρων μέχρι τῆς γῆς, γυμνάζει τὸ περιέχον ἀπὸ
τὰς ἀλλοκότους φωνὰς τε, ξεδιζώνει τὰς βράχους
ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ τὰς κρημνίζει μετὰ κρότον βροντώ-
δην εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ ὅλα αὐτὰ χάριν τέρψεως
καὶ διατρίβης, χερσὶς δουμέναι καὶ θυμὸν, ἀλλὰ
μὴ χερσὶν καὶ μὴ γέλοιον. Τὸ παρὰ δὲ τὴν πρόσω-
πον, τὸ ὅποιον νῦν μὲν πυγμαῖον, νῦν δὲ γιγαντιαῖον,
συντρίβει τὰς βράχους καὶ τὰ δένδρα, καθὼς φνεύει
τὰς μελίσσας, εἶνε τὸ δαιμόνιον τῶν Ἀπειτμῶν, τὸ
ὅποιον περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰς ὑπερβολάς, καὶ ἀπ-
τεινόμενον ἐπίσης πρὸς τὰ μικρότατα καὶ μέγιστα
τῶν πραγμάτων, κυττᾷ καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα κυ-
πύματα. Ὁ σκοπὸς τῆς ποιητικῆς τούτου δαιμονίᾳ, τὸ
ὅποιον ἐμψυχώνει τὸν βίον διὰ τῆς γέλωτος, καὶ δὲν
ζητεῖ ἄλλο παρὰ γέλωτα, δὲν εἶνε ἡ πονηρία, ἡ, μάλ-
λον εἰπεῖν, δὲν ἔχει κατένεα σκοπὸν. Εἶνε μία, ἡ ἀθωο-

τέρα ἴσως ἀπὸ τὰς πολυειδεῖς ἀνοησίας, τὴν ὁποῖαν
πρέπει ν' ἀφηνώμεν ἵνα πράγῃ ἐλευθέρως ὅ, τι θέλει.
καθότι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀναχαίτισις ἀφανίζει ὅλην τὴν
ιδιότροπον χάριν τῶν κινήματων της.

Τὸν κρότον τῶν κρημνιζομένων καὶ συντριβομέ-
νων βράχων, τὴν ἀναττάτω τούτην τῆς φύ-
σεως, διχδέχεται σιωπὴ ἀκαριαία, καὶ τὸ κελιάδι-
σμα μυρίων ἀηδόνων ἀναγγέλλει ἐξαίφνης τὴν ἐλευ-
σιν νέας τινὸς γυναικὸς, τῆς ὁποίας τὸ προφυροῦν
φύρεμα κυματίζει φλογεῖδως, καὶ τὸ εὐφρόσυτον
μαδιάμα χαροποιεῖ τὸν κόσμον αὐτὴ εἶνε ἡ θεὰ τῆς
ἔρωτος. Ἐδῶ ἡ ὀπτασία, καθότι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι
ἄλλο παρὰ ὀπτασία, πύξις, καὶ ὁ πολυπλάσιος τῆς
πύξεως κόσμος γίνεται ἀφανὴς εἰς τὰς ὀφθαλμὰς
τῆς ἀδενῆντος, συγκεκνημένε μέχρι βάθους καρδίας.
Τὰ ἀντικείμενα συγχέονται, καὶ ἀλεπτομέρειαν δίδει
χώρην εἰς τὸ ὅλον. Δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε νεάνις,
οὔτε ἄνθρωπος μαυροφύρου, ὁ μὲν διηγούμενος χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ, ἡ δὲ ἀκρωμένη διηγήματα παιδα-
ριώδη δὲν ὑπάρχει, πλέον οὔτε δαιμόνιον γέλωτος
καὶ ἀπεισμοῦ, οὔτε θεὰ τῆς ἔρωτος, οὔτε βράχος,
ἔτε σπήλαιον, ἀλλὰ μόνον μία κεφαλὴ γιγαντιαία
καὶ ὑπερμεγέθης, ἡ ὅποια γεμίζει μόνη τὸ περιέχον
τὰ κελλία καὶ τὰ γυμνάσια εἶνε τὰ δέδωκα τῶν
δασῶν αὐτῷ τῷ ὄν, τὸ ὅποιον χαμ χαλὰ μὲν εὐμένειαν,
βλέπον τὰ τέκνα τε πρίζοντα τρεῖς αὐτῶν, εἶνε ὁ Πα-
τήρ, ὁ Θεός, ὁ Πάν. Ὁ ἀδενῆς γινώσκει μετὰ θρη-
σκευτικὴν φρίκην, καὶ ἐξυπνᾷ.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν Πάντος, ἐπιστραγγίζουσα τὸ
ποίημα, ὀρίζει τοιαυτοτρόπως τὸν φιλολογικὸν νοῦν
καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν Τεϊκῶν καὶ ποιητικῶν ὑφί-
σταται ἐν τῇ φύσει, ἐπομένως ἐν τῷ Θεῷ, ἐπειδὴ
φύσις εἶναι ὁ Θεός. Ὁ Πάν, καθ' ὁμοιότητα τῶν Πανθι-
σμοῦ, σύμβολον τῆς ἐνώσεως τῶν πνεύματος καὶ τῆς
ὕλης, ἐμφαίνει τὸν Θεὸν ἐν τῷ παντὶ ἢ τὸ πᾶν ἐν
τῷ Θεῷ. Κατὰ τὸ πῶμα λοιπὸν τῶν Τεϊκῶν, ὅποιος
ἄνθρωπος δὲν ἐγύριτε πρὸς τὸ τέλος ὑπάρχει ἐπὶ
τῆς γῆς, ὅποιος κατεχρήτετο τὴν ζωὴν τε, ὁ πνεύ-
ματι καὶ σώματι ἀδενῆς, τὸ παρανόημα τῶν
ματαιῶν ἐπισημονικῶν ἀναζητήσεων, ὁ Φαῦτος ἐν
λόγῳ ἐκάστη ἐθνὸς καὶ ἐκάστη ἐποχῆς, ὁ φέτοτε ἐπα-
νέλθῃ εἰς τὰς εἰλικρινὰς τῆς φαντασίας ἡδονὰς, καὶ
ὁδηγούμενος ἀπ' αὐτὴν, ὑπάγει εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς
Φωτῆσεως, ἀνευρίσκει τὴν ποιήσιν καὶ τὸν Θεὸν εἰς
τὸν κόλπον τῆς φύσεως, ὅπου καὶ μόνον πρέπει ἵνα
σκέπτεται καὶ ἵνα ζῇ, διότι ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ πηγὴ
τῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

Εἶνε γνωστὸν εἰς πόσον βαθμὴν ὁ Πανθεισμός εἶχε
μαγεύσει τὰς Γερμανικὰς φαντασίας. Τὸ μυστηριῶ-
δες οἶμας τῆς διήγησας, σύμφωνον κατὰ τὴν μετὰ τὸ πνεῦμα
τῶν Γερμανικῶν ἐθνῶν, χαρακτηρητικὸν καὶ ἐξίσως ἀπὸ
ἐντελῆ ἀφιλοκέρδειαν, δὲν ἀφῆκεν οὔτε τὰς εἰλικρι-
νετέρας τῆς Γερμανικῆς ἐλευθερίας ζῆλους ἵνα αἰ-
θανθοῦν τὰ ἐλέθριά τε ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν αὐ-

αὐτὰ ἐπαύροτον καὶ ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴν Φιλανθρωπίας τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς· πάντες δὲ, ἀπολαύοντες ἐν τῷ μέρει τῶν πρὸς τὸ ἔθνος παντοδαπῶν καὶ ταῦντι βασιλικῶν εὐποιῶν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, εὐγνωμονῶσι καὶ ἀπὸ βάθους ψυχῆς εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας καὶ ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν προσδετῆς Γαλλικῆς Ἐθνῆς. Ἡμεῖς δὲ, οἱ ἐπιτετραμμένοι παρὰ τῆς ἡμῶν Κυβερνήσεως τὴν διεύθυνσιν τῆς Φιλανθρωπικῆς τέττε καταστάσεως, παρακαλῶντες ἵνα δεχθῆτε εὐμένως τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς τὴν Ἱμετέραν Ἐξοχότητα ὑψηλῆς ἡμῶν ὑπολήψεως καὶ κρᾶτος εὐγνωμοσύνης, μένομεν μὲ ὅλον τὸ σέβας.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 12 (24) Νοεμβρίου 1832.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Ἐπιτροπὴ

Ὁ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας Γρηγόριος Κωνσταντᾶς.
Νεόφυτος Δούκας, Γ. Μ. Καραμάνος.

Πρὸς τὸν Στρατηγὸν Κύριον Γκρενώ, Διοικητὴν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Γαλλικῶν Στρατευμάτων.

Κύριε Στρατηγέ!

Ἐχω τὴν ἱμὴν ἵνα διευθύνω πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπισυναπτομένην ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἐπὶ τῇ Ὁρφανοτροφείῳ Ἐπιτροπῇ, ἐν ᾧ σᾶς πληροφροῦν περὶ τῆς περὶ λαοῦ τῶν 1000 φράγκων, τὰ ὅποια ὑποδοκῆσατε ἵνα χαρίσθε εἰς τὰς Ὁρφανούς αὐτῆς τῆς καταστάσεως, σᾶς ἐκφράζει συγχρόνως καὶ τὰ αἰδήματα τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς διὰ τὴν γενναίαν ταύτην προσφορὰν σας, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν αἰθρύνεται τοσούτω μάλλον, ὅσω μεταξὺ τῶν ὑπὲρ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς Ὁρφανῶν πολλὰ ὄχι μόνον χρεώται ἐν εἰς τὴν Φιλανθρωπὴν περὶ σπλάθειαν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἐλευθέρωσιν καὶ τὴν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ἐπιστροφήν των, ἀλλ' ἀπήλαυσαν ἀπὸ τὴν μεγάλῃ θωρίαν τῆς καὶ ἰδιαιτέραν χρηματικὴν ἐξαιρέτησιν, περὶ διωρισμένην εἰς ἀνακρίψιν τῆς δυστυχίας των. Ἡ Ἐλληνικὴ Κυβέρνησις, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκοινοποίησα κατὰ χρέος τὸ νέον τούτο εὐεργετήμα, μὲ ἐπεφύρτισε, Κύριε Στρατηγέ, ἵνα σᾶς προσφέρω τὰς εὐχαριστίας τῆς Εὐτυχὲς νομίζων ἐμυτὸν, διότι γίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς ἐρμηνεύς τῶν αἰδημάτων τούτων, πολὺ, περὶ σθέτων καὶ τὴν ἐκθετικὴν τῶν ἐκ μέρους με, ἵνα σᾶς παρακαλέσω ἵνα δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαγρέτης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς με.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 14 (26) Νοεμβρίου 1832.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δημοτ. ἑκκλ. Γραμματεὺς τῆς Κυβερνήσεως Π. ΡΙΖΟΣ.

Ἀρ. 7,125. ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Διηγοποιεῖ,

Ὅτι κατὰ τὴν 7 Ἰουλίου τῆς παρόντος ἔτεος ἐξ-δ' ἔθι διαταγῇ τῆς ἐπὶ Οἰκονομίας Γραμ. ὑπ' Ἀρ. 3208 πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς τοῦ Μισολογίου, διὰ ἵνα μετρήσασιν πρὸς τὸν Διοικητὴν Ναυπάκτου καὶ Βενετίας

Κύριον Εὐστράτιον Πετρίδην Φοίνικας τρεῖς χιλιάδας Ἀρ. 3000, καὶ ὅτι τελλομένη εἰς Μισολόγγιον ἡρπάχθη ἀπὸ λησῆς· ἐπομένως κηρύττεται ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος εἰς οὐτίνος χειρὸς καὶ ἂν εὐρίσκηται.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 22 Νοεμβρίου 1832.

Ὁ Γραμματεὺς Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια τῆς ἀναλύσεως τοῦ ποιήματος τοῦ Α. Τεῖκ.)

Ἐδῶ ὁ ποιητὴς μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ βασίλειον τῆς Φαντασίας, ὅπου συναπαντῶμεν τὴν ποίησιν. Ὁ Νοβαλὶς, φίλος τοῦ Τεῖκ, τὴν εἶχαν εἰκονίσει μὲ τὸ κυανοῦν ἐκεῖνο ἄνθος, τὸ ὁποῖον, δι' ἀπλότητα καὶ μετρίαν φροσύνην, κρύπτεται εἰς τὰ ἐνδύτατα τῶν δασῶν, μακρὰν τῶν πεπατημένων ὁδῶν καὶ τῶν ὄχλουμένων λεωφόρων. Ἡ ἰδέα αὕτη ἀνταντακλαῖται τρόπον τινὰ εἰς τὸ πλῆμα τοῦ Τεῖκ, τὸ ὅποιον ἔχει καὶ τὴν εὐωδίαν καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ συμβολικοῦ τούτου ἄνθους. Δι' αὐτοῦ ὁ ποιητὴς μᾶς ξεναγωγεῖ πρὸς τὴν ποίησιν, ἐνδιαπωμένην εἰς τὸν κόλπον τῆς παιδικῆς καὶ ἀπειροκαίου φύσεως, καὶ διὰ τὴν καταστήσῃ γνωριμωτέρως τῶν ἀπλοϊκῶν χαρακτηριστικῶν τῆς, τὰ εἰλικρινῆ καὶ χερειστάτα σχήματά της, τὴν ἀναλύει καὶ ἀφ' οὗ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ἡ πηγὴ τῶν ἀληθινῶν συγκινήσεων καὶ τῶν ψυχικῶν αἰσθημάτων εἶνε ἡ φύσις, τότε μᾶς λέγει ὅτι ἡ φύσις εἶνε ὁ Θεός.

Ὁ ὁσθενὴς λοιπὸν, χειραγωγούμενος τοις τοτρεῶς απὸ τὸν Φάντασιν, φθάνει εἰς ἕνα δάσος μυστηριώδες, ὅπου ἀκούει μακρόθεν τὰς ὠρυγὰς τῶν θηρίων, τὴν κελεύειν πτηνῶν ἀγνώστων καὶ τὸ ψιθυρισμὰ τῶν φυλάκων. Τὰ πάντα κινεῖται περὶ αὐτὸν σκιῶδες καὶ τὸν ἐμπνέουσι φρίκην. Πλησιάζει πρὸς τὸ ἀρχαιότερον μέρος τοῦ δάσους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀκούεται ὁ ἥχος φωνῶν παιδικῶν, καὶ ἐκεῖ βλέπει ἄγρια γυμνάφαιλα, τὰ ὅποια, ἀνθούντα πλησίον τῶν λευκῶν ἀστέρων τοῦ Ἰασμίνου, εἰκονίζουσι τὰς ἀπλοϊκὰς καὶ εὐχάριστες ποίησεις, αἱ ὅποιαι θέλγουσι τὴν νηπιότητα τῶν λαῶν ἐκεῖ τὸ ἀγύκλημα ἐπιτίθει τὰς εὐόδους τοῦ κλίνους πέριξ ἑνὸς σπηλαίου κισσολογίας, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ὁποίας ἀκούεται μελωδία δεισιδαιμονίας καὶ ἀθωότητος, μελωδία ἐπὶ μὲν ποιετική, καὶ εἰς τὰ ἐδῶ μίαν νεᾶνις μὲ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν καὶ ὀλόχρυσον φέρεμα, σφίγγεται, τρέμουσα ἀπὸ φόβου, εἰς τὰς ἀγκύλας ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ φερέματα καὶ μαλλία μαῦρα, ὁ ὅποιος ἐπὶ μυστιδιὰ πρὸς αὐτὴν μὲ βλέμμα βλοσυρὸν καὶ τιτανώδες. Ἡ νεᾶνις αὕτη εἶνε ἡ Ἀβελτηρία, καὶ ὁ μαυροφύρεος ἄνθρωπος, εἶνε ὁ Τρόμος, ὁ ὅποιος ἐπὶ ἀπλοϊκῶς πρὸς αὐτὴν εὐχαρίσως τὰ φρικώδη συμβαλλόντα τῶν ἀρχαίων διηγημάτων. Ἡ νεᾶνις τὸν ἀκούει, ὡχρεῖ ἀπὸ φόβου, πλὴν παύσασα μὲ τὴν φρικὴν τῆς, καὶ γελοῦσα ἐν ᾧ δακρύει, ὅταν ὁ Τρόμος τὴν λέγῃ.

“Ἀκούε, ἰδοὺ ἡ στιγμή ἐγγίζει,” “μὴ, φωνάζει

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
Ἑτησία, Φοίνικας 36.
Ἑξαμηνιαία. . . 18.
Τριμηνιαία. . . 9.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γρα-
φείῳ τῆς Ἐφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ
μῆρη τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ
Ταχυδρομείου.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΠΙΣΗΜΑ.

Αρ. 620. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.
Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

Συγχαίρει ἡ Κυβέρνησις τὸ ἔθνος διὰ τὰς πέντα-
χόθεν χαρμύνας ἀγγελίας περὶ τῆς ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν ἐλεύσεως τῆς Ὑπερτάτης Ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν,
ἡ θεία πρόνοια, ἀτακτάστα τῶν εὐχῶν μας, πέμπει εἰς
τὰς κόλπους τῆς πατρίδος διὰ νὰ στεφανώσῃ τὴν πολυ-
εταῖς καὶ πλουτίνας ἀγωνάς της.

Διὰ θύσεις, δύναιμι, μέσθαι, ὅλα, ὅσα συνοδεύουν τὴν
Βασιλικὴν Ἀρχὴν, εἶναι τόσοι οἰωνοὶ τῆς εὐτυχῆς τῶν
Ἑλλήνων μέλλοντος.

ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θρόνου δὲν ἔχει πλέον ἡ Ἑλὰς
νὰ φοβῇ ἔτε τὰς βιάσας ὁρμαῖς τῶν παθῶν, τὰς ἐπι-
κρατάσας ὅπως ἐπικρατῇ ἡ ἀβεβαιοτήτης, ἔτε τὰ δεινὰ,
ὅσα ἄπορος καὶ ἀπρημύτευτος στρατιωτικὴ ὑπηρεσία
ἐπιφέρει ἐξ ἀνάγκης εἰς τὰς εἰρηνικὰς κατὰικας.

Τὸ λαμπρὸν τῆτο μέλλον ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Κυβέρ-
νησις, ἐνίσχυσται ὥστε νὰ ἐγκαρτερῇ εἰς τὰς δυσκολίας,
αἰτίαις ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν περιστοιχίζουσι, καὶ
ἀναπέμπουσα εὐχαριστίας εἰς τὸν ὕψιστον, ἐτοιμάζεται
σήμερον εἰς τὴν Βασιλικὴν ὑποδοχὴν.

Ἡ σωτήριος αὐτὴ τῆς ὑποδοχῆς ἡμέρα εἶναι πολλὰ
ἐγγύς καὶ γνωστοποιουμένη εἰς τὸ Πανελλήνιον, εἶναι εὐελ-
πὶς ἡ Κυβέρνησις, ὅτι θέλει ἐπαναγάγῃ ὅλους εἰς τὰ
χρῆν τῆς πατριωτισμοῦ, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἡσυχίας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 20 Νοεμβρίῳ 1832.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ
Α. ΖΑΨΙΜΗΣ.
Ι. ΚΩΛΕΤΤΗΣ.
Α. ΜΕΤΑΞΑΣ.

Ὁ Γραμ. τῆς Ἐπικρατείας Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ.

Δημοσιεύοντες τὸ κάτωθεν ἔγγραφον, εἰμεθα πε-
πεισμένοι ὅτι, ὅσοις τὸ ἀναγνώσει, θέλει συμμεριθῇ τὴν
ὁποίαν ἐκ βαθέων ψυχῆς αἰδανόμεθα εὐχαρίστησιν
διὰ τὸν φιλοφρονητικὸν καὶ διαπρεπῆ τρόπον, μὲ τὸν
ὁποῖον αἱ Α. Α. Μ. Μ. οἱ Βασιλεῖς τῆς Βαυαρίας καὶ
Ἑλλάδος ὑπεδέχθησαν τὴν πρεσβείαν μας. Τὴν δεξι-
ωσιν ταύτην θεωροῦμεν ὡς ἀναργέστατον δεῖγ-

μα τῶν πρὸς τὸ ἔθνος πατρικῶν αἰδημάτων τῆς πολυ-
ποθήτης ἡμῶν Ἀνακτος.

Τῆς ἐγγράφου τέττε κοινοποιῶντες τὸ διευθυνθὲν πρὸς
ἡμᾶς ἀντίγραφον, ἀναγγέλλομεν ἐν ταύτῳ γενηθότες
ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀπὸ Μονάχου ἀναχωρήσεως τῆς Α.
Μ. καὶ τῆς Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς προσδιωρίσθη τῇ
3 (15) τῆς ἡδὴ λήγοντος.

Ἡ Ἑλληνικὴ Πρεσβεία καὶ τέσσαρες λόχοι Βαυαρι-
κῶν στρατευμάτων τῶν εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Α. Μ.,
ἔμελλον κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὰ ἐν
Τριεσίῳ περιμένοντα πλοῖα, καὶ ἀφ' ἂν ἀνταμωθῶν εἰς τὸ
Βρεντέσιον ἢ τὸν Ὑδρῆντα (Otranto) μὲ τὸν Βασιλέα
καὶ τὴν Β. Ἐπιτροπὴν, νὰ συνδιαπλεύσωσιν ἐκεῖθεν
ὅλοι ὁμοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐχομεν ἐπομένως βασιμωτάτην ἐλπίδα τῆς νὰ
ἴδωμεν ἐντὸς 8 πολλῶν ἡμερῶν ἐν μέσῳ ἡμῶν τὸν Ἀνα-
κτά μας, τῆς ὁποῖας ἡ παρυσία θεωρεῖται περὶ πάν-
των ὡς τέρμα τῶν καταθλιβόντων ἡμᾶς δεινῶν.

Πρὸς τὸν Κύριον Κ. Πλοίαρχον Λαῶνος (Lyons) Διοικητὴν τοῦ
Μαδρυακά, διηκότου τῆς Βρετανικῆς Α. Μ., κτλ. κτλ. κτλ.
Κύριε Πλοίαρχε!

Αἱ πολυάριθμοι πρὸς ἡμᾶς φιλοφρονήσεις σας ἐνε-
χάραξαν εἰς τὴν καρδίαν μας αἰθνήματα ζοηροτάτης
εὐγνωμοσύνης, τὴν ὁποίαν δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν
προσφωρότερον ἐπὶ τῆς παρ' ἡμῶν, εἰμὴ σπεύδοντες νὰ
σας γνωστοποιήσωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστο-
λῆς μας.

Φθάσαντες εἰς Μονάχον τῇ 13 (1) τῆς φθίνοντος
περὶ τὰς 7 ὥρας τὸ ἑσπέρας, κατελύσαμεν εἰς μικρὸν
τι παλάτιον κατὰντικρὺ τῆς κατοικίας, ὅπου ἡ Βασι-
λικὴ τῆς Ἑλλάδος Ἐπιτροπὴ εἶχε τοποθετήσῃ πρὸ
τῶν ἡμερῶν τὸ γραφεῖόν της. Τῇ ἐπαύριον ἀπηλθόμεν
πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπερβ. καὶ
νὰ ζητήσωμεν διὰ τῆς Α. Ε. τὴν ἀδελφάν τῆς νὰ παρευ-
σίδωμεν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας.
Μετὰ μεσημβρίαν προσεκλήθημεν νὰ παρευρεθῶμεν
εἰς τὴν ὀνομαζομένην ἐσπέρην τῆς Ὀκτωβρίου τελευτήσαν-
τος ἐτησίως ἐνταῦθα, καὶ εἰκονίζεσθαι τὰς Ὀλυμπιακὰς
ἀγῶνας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἡ ἐσπέρη αὕτη τελε-
ταὶ συνήθως εἰς τὰς 8 τῆς Ὀκτωβρίου (26 Σεπτεμβρ.)
ἀλλ' ἡ Α. Μ., ἐπειδὴ περιμένετο ἡ ἀφίξις μας ὅταν

τὴν μὴ φῶν ἡμπορεῖτε ἵνα συμπεριληφθῇ καὶ ὁ Τεῖ-
κισ, τὴν μόνον φιλολογικῶς. Ἐπανάγων πρὸς τὴν
φύσιν τὸ αἶδημα τῆ ἀνθρώπου, δὲν εἶχε βέβαια
σκοπὸν ἵνα τὸ ἀνατεῖλῃ πρὸς ἐαυτὸ, καὶ ἵνα τὸ κα-
ταστῇ ἀνενέργητον ὡς πρὸς τὰ ἐκτός· ἠθέλητε ἵνα
διαγυῖται τὸν δρόμον τοῦ ποιητῆ, ἵνα τὸν δείξῃ τὰς
ἀληθείας τῆ ἐνθουσιασμῆς πηγᾶς, καὶ ὅχι ἵνα χω-
ρεύσῃ τὸ πνεῦμά τε εἰς ἕξιν ἀδρανῆς καὶ ἀφώνους
θεωρίας· ὅποια ὅμως εἶν' ἐν τοσούτῳ τὰ ἀποτελέ-
σματά τε συζητάτος τε; Τί ἵνα πράξῃ ὁ ποιητὴς
εἰς τὸν κόλπον φύσεως θεοποιημένης, εἰς τὴν μεγα-
λοπρεπείαν τῆς ὁποίας ἱλιγγιά νὰ ἐνατενίσῃ; Στε-
ρηθεὶς ἀπ᾽ τὴν ἐλευθερίαν τε, δὲν εἶνε πλέον ποι-
ητὴς. Ἐλευθερία διὰ τὸν ποιητὴν εἶνε ἵνα ἡμπορῇ
ἵνα ἐκφράσῃ ὅ, τι αἰσθάνεται, καὶ ἵνα ἔχῃ τὴν δύ-
ναμιν δημιουργῆς φαντασίας.

Ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς τῆ Πανθεισμῆς, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰ
ὑπερφύη θαυμασία κόσμος τεθεωμένους, τῆ ὁποίας αὐ-
τὸς δὲν εἶνε παρὰ ἐν μόνον ἄτομον, γονατισμένος
ὑπὸ τὸν θόλον τῆ ἔρανος ὡς εἰς ἄδυτον, ὅλος ἐκδο-
τος εἰς τὴν ἀδιάκοπον αἶδημα ὑπέρξεως θεωρητι-
κῆς, αἶδημα συγκεχυμένον, πλήρες τῶ ὄντι ποιή-
σεως, ποιήσεως ὅμως ἀποθητικῆς ἐν τῇ ψυχῇ δι
ἔλκεψιν ἐκφράσεως καὶ δυνάμεως παραστατικῆς, ὁμοι-
άζει εἰς τὰς ἐκτάσεις τε τῆς ἀναχωρητικῆς ἐκείνης τῆς
Θηβαϊδός, εἰ ὅποιοι ἔξω ἐλόκληρον πολλάκις πεν-
τηκονταετίαν ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ἥλιον τῆς ἐρήμης,
χωρὶς ἵνα προφέρωσιν οὔτε λέξιν. Δὲν ἔνε τῆτο δῶμα
ἀρμίζον εἰς ποιητὴν, ὁ ὅποιος χρειάζεται ἐνέργειαν καὶ
ζωὴν, ὁ ὅποιος πρέπει ἵνα κινήται εἰς τὸν κόσμον, καὶ
πλησιάζων εἰς τὴν φύσιν, ἵνα ἡμπορῇ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ
τῶν συγκινήσεων, τὰς ὁποίας ἡ θεαρία τῆς τὸν ἐμ-
πνέει, ἵνα τὴν ζωγραφίσῃ. Παρεκτός τούτου, ὅτι ὁ
Πανθεϊσμός σβύνει ἐπίσης καὶ τὴν αἰλητὴν ποιήσιν καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, εἶνε ἀπὸ δεδαιγμένον ἀναντιρρήτως ἀπὸ
τὴν ἰσορίαν. Τὸ δῶμα τῆτο γεμίζει τὴν φαντασίαν
μὲ ποιήσιν, πλὴν δὲν δημιουργῇ ποιητὰς, τῆς ὁποίας
ἀπαντῶμεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς ἀπηλλαγ-
μένους τῆ μυσηριώδους ἐποχῆς τῆς ἐλευθερίας καὶ
τῆ ἡρωϊσμῆς.

Παρατήρησε τὴν ζωὴν ἐνός ἔθνους, πρεσβεύοντος
τὸν Πανθεϊσμόν, τὸν Ἰνδὸν παραδείγματος χάριν·
ἀπ᾽ αὐτῆς καὶ ἀκίνητος καθὼς τὰ ἀγάλματά τε, προ-
σκυνεῖ γυνυπετῶν τὴν φύσιν μὲ λατρείαν σιωπηλὴν·
ἡ ζωὴ τε ὁμοιάζει τὸν ὕπνον τῆς μέθης· ἡ εὐωδία καὶ
οἱ ἄτμοι τῆ ἀέρος τὸν ἀποκοιμίζον· ὅταν ὁ κρότος
τῆς βροντῆς τὸν ἐξυπνήτῃ, προμυτίζει εἰς τὴν ἄμμον·
φοβᾶται τὴν βροντὴν, πλὴν οὔτε τὴν ἐκφράζει, ἔτε τὴν
περιγράφει, καθότι ἡ βροντὴ εἶνε Θεός. Πᾶ ποιήσας
εἶδω; ποῦ τὴν χεῖρα; Ὁ ἄνθρωπος, ἀπολιθόμενος ἅμα γει-
νηθῇ, μεταβαίνει ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον, χωρὶς
ἵνα ἐμψυχώσῃ τίποτε διὰ τῆς πνοῆς τε. Παρατήρησε,
ἐκ τῆ ἐναντίας, τὴν ζωὴν ἔθνους ἐλευθέρου, δραστηρίου, τῆς

Ἑλλήνας δηλονότι. Χωρὶς μὲν ἀπὸ τὸν Πανθεϊσμὸν
τῆς Ἀσίας κόσμον, τῆς κηρύττον τὸν πόλεμον· κτυ-
πὲν τὸν ἀκίνητον τῆτον τῆς Ἀνατολῆς ὄγκον, καὶ ἀπὸ
τὴν σύγκριστιν ταύτην ἀναλάμπει ἡ ποιήσις τῆς
Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς, διὰ τῆς ὁποίας αἱ γιγαν-
τικαὶ θεότητες τῆς Ἰνδίας καὶ τῆς Αἰγύπτου τελευ-
ποιούμεναι καταδύοντο, λαβῶσθαι σχῆμα καὶ μορφήν
ἀνθρωπίνην, εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀγοράν. Ἰδὲ λαὸς,
ὁ ὅποιος δὲν ἀπαρνεῖται τὸν ἐαυτὸν τε, δὲν ἐρέγει
τίποτε ἵνα παραχωρήτῃ ἀπὸ τὴν ζωηρὰν καὶ ποικί-
λην τε φιλαυτίαν, λαὸς ἐν ἐνὶ λόγῳ ποιητῆς· διατ';
διότι διетήρησε τὴν ἐλευθερίαν τε ἐνώπιον καὶ τῆ Θεῶ
καὶ τῆς φύσεως. Ἰδοὺ ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῆς δυνάμεως
καὶ δραστηριότητός τε. Ὁ Πανθεϊσμός λοιπὸν ἔχει ποι-
ήσιν πολλὴν καὶ ποιητὴν καὶ ἄνεκα· τῆτο μᾶς ἀποδει-
κνύει ἡ ἰσορία.

Ὁ Τεῖκ, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐπρωτί-
μητε παρὰ τὴν τέχνην τὸ αἶδημα, τὴν ποιήσιν μᾶλλον
παρὰ τὴν δύναμιν τῆς ἵνα γενῇ ποιητὴς, τὴν ἀδρανῆ
θεωρίαν παρὰ τὴν κινεμένην καὶ γίνιμον ἐλευθερίαν·
ἀνείλκυσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς ἀδύσσεις τῆς ἐπιτή-
μης διὰ ἵνα τὸν βυθίσῃ εἰς τὸν μουσικισμόν. Ἡ ἴον
καλλήτερον, μὲ φαίνεται, καὶ διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν
τῆς ἀνθρώπου, καὶ διὰ τὴν τέχνην τῆς ποιήσεως, ἵνα
τοῦ ἀφίσῃ τὴν ἀπληστον καὶ φιλέπονον περιέργειάν τε,
τὸν σκεπτικισμόν δηλαδή, ὁ ὅποιος, καὶ ἦνε πηγὴ
δακρύων καὶ στεναγμῶν εἰς τὸν κόσμον, εἶνε τὸν ἄλχι-
στον καὶ ποιήσεως, ὅταν μάλιστα προσωποποιῇται εἰς
τὸ πικρὸν μεδίαμα καὶ τὴν ἐξέχον τῆς Βυρῶν εἰρω-
νείαν. Ἀλλ' ὁ Τεῖκ, θέλων ἵνα ἐξωμάτῃ τὴν φαντασίαν
τῆς ἀνθρώπου μὲ τὴν βαθεὴν τῶν ζωηρῶν ναμάτων τῆς
πίστεως, τὴν κατεδίκασεν εἰς σείρωσιν καὶ ἀφωρίαν.
Ἡ φύσις, εἰς τὸν κόλπον τῆς ὁποίας ἀπαντᾷ τὴν
ψυχὴν μας, ὁμοιάζει τὸ ἀόρατον καὶ ἀκατασκεύα-
στον χάος, τὸ ὅποιον περιμένει τὴν πνοὴν τῆς Θεῶ,
διὰ ἵνα ζωογονηθῇ· ἡ φύσις ἐμπνέει τῶ ὄντι τὸν ποιη-
τὴν, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν τὴν θεωρῇ ἐξωθεν, καὶ φέ-
ρῃ πρὸς αὐτὴν τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆ ἐνθουσια-
σμῆς, καὶ ὅχι τὴν χάυνωσιν ἀδρανῆς ὀνειροπολήσεως.

Κ. Διευθυντὰ τῆς Ἑθνικῆς Τυπογραφικῆς κτλ.

Ὁ Κ. Γεώργιος Ψύλλας μοῦ διεύθυνεν ἀρτίως εἰ-
δησιν "Περὶ ἐπιτομῆς Λεξικοῦ τῆς παλαιᾶς Ἑλλη-
νικῆς γλώσσης διὰ τὰ Σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος", τὸ
ὅποιον ὁ ἴδιος ἐξεπόνησε.

Προθέμενος ὁ ἀξιέπαινος συγγραφεὺς του διὰ νὰ
καταστήτῃ τὸ διὰ τὴν μάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὕλι-
κὸν ὄργανον, βιβλίον κοινωπαιδευτικόν, ἔπρεπε νὰ
τὸ κάμῃ εὐχρηστον ὡς πρὸς τὸν ὄγκον, καὶ εὐθηνόν
εἰς τὴν τιμὴν, ὥστε καὶ οἱ πετωχότεροι πάντες μαθη-
τῶν νὰ εὐκολύνωνται εἰς τὴν ἀγοράν του. Καὶ τὸ ἐν
καὶ τὸ ἕτερον τοξόυσας, τὸ ἔκχευεν ὅσον ἦτο δυνα-

τὸ συντομώτερον, διότι παρέλιπεν ὅλας τὰς καὶ εἰς τὴν λαλευμένην μὲ τὴν Ἑλληνικὴν κοινὰς λέξεις, τὰς εὐσητούς συνθέτους καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνωφελὲς ἤθελε πιστεύσει τὸν ὄγκον τοῦ βιβλίου· τὸ ἔκαμε καὶ εὐθηνότατον, διότι τιμᾶται μόνον γρῶσια 15.

Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ τίποτε περὶ τοῦ λεξικοσυντάκτου· διότι ὁ Κ. Ψύλλας καὶ ὡς πολίτης ἀγαθός, καὶ ὡς πεπαιδευμένος ἀξιότιμος, εἶναι κατὰ πολλὰς τὰς τρόπους γνωστός, καὶ τῆς τιμῆς τῶν συμπολιτῶν του ἀντάξιος. Θέλω προσθέσει μόνον, ὅτι κοινωφελέστατον τὸ ἔργον του, θέλει τὸν περιβάλει μέγαν κλέος καὶ μὲ τῆς νεολαίας τὴν εὐγνωμοσύνην ὡς πρωτοφανὲς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μοναδικὸν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον διὰ τὰς ἐποίας εἰς τὴν ἐπιτομὴν του παρεδέχθη νέας βάσεις.

Διὰ τοῦτο καλοῦνται καὶ παρακαλοῦνται κοινῶς καὶ διδάσκαλοι, καὶ μαθηταί, καὶ πᾶς φιλομαθὴς πολίτης διὰ νὰ συνδράμῃσι τὸν ἐκδότην μὲ τὰς συνδρομάς των εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἐπωφελεστάτου τούτου σχολικοῦ βιβλίου. Οἷδὲ οἱ πτωχότεροι θὰ προφασισθῶσιν ἤδη πλέον, ὅτι τὸ συντελεστικώτερον τῆς παιδείας των ὑλικὴν τῆς προγονικῆς γλώσσης βιβλίον ὡς ἀκριβὲν δὲν εὐποροῦν νὰ τὸ ἀγοράσωσιν. Ἄς στοχασθῶμεν περιπλὲς ὅλοι μας, ὅτι τὸ ὑπὸ ταύτας πύδας παντὸς Ἑλλήνος εἰς τὸ ἐξῆς ἀνοιγόμενον στάδιον εἶναι τὸ τοῦ εἰρηνικοῦ εἰς τὰς μούσας ἀγῶνος, καὶ ὅτι μῖνοι οἱ ἀπαίδευτοι θέλουν εἶσθαι,

"Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐνακιδμοί, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ."

Παρακαλεῖσθε, Κ. Διευθυντά, τὴν παροῦσαν μου μετὰ τῆς ὑποσυναπτομένης προκηρύξεως νὰ τὴν δημοσιεύσετε, δι' οὗτινος ἀνήκει, εἰς τὸ προσεχές τῆς Ἑθνικῆς Ἐφημερίδος φύλλον, διὰ νὰ γενῇ γνωστὴ εἰς τὸ κοινόν.

Ὑποφαινομαι κτλ.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 17 Νοεμβρίου 1832.

Χ. Π. Παμπούκης.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Περὶ Ἐπιτομῆς Λεξικοῦ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος.

Εὐρισκόμενος πρὸ δύο περίπου ἐτῶν εἰς Αἴγινα, ὅπου ἀρχίζε νὰ ἀκμάζῃ τότε τὸ Κεντρικὸν σχολεῖον, καὶ βλέπων καθημερινῶς τὴν μεγάλην ἀνάγκην, τὴν ὅποιαν εἶχαν οἱ σπουδάζοντες ἀπὸ λεξικά πρὸς βοήθειαν εἰς τὰς μελέτας των, ἔβαλα κατὰ νοῦν νὰ ζητήσω μετὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν καμμίαν ἐπιτομὴν λεξικοῦ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, διὰ νὰ μεταφέρω εἰς τὴν ἐδικήν μας χάριν τῆς νεολαίας μας· διότι ἡμεῖς καμμίαν λογὴς ἐπιτομὴν λεξικοῦ δὲν ἔχομεν. Συλλογιζόμενος δὲ τὸ πρᾶγμα περισσότερον, εἶδα ὅτι, ἂν ἀπὸ λεξικὸν τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, διωρισμένον διὰ τὰς σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος μόνον, παραλειφθῶσιν ὅλαι αἱ εὐρισκόμεναι καὶ εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν λέξεις καὶ

διὰ τὴν μεγάλην ὁμοιότητα τῆς συνθέσεως καὶ παραγωγῆς τῶν δύο, ἂν παραλειφθῶσιν ἀκόμη ὅλαι αἱ σύνθετοι καὶ παράγωγοι λέξεις, ὥσων δὲν παρεμorfώθῃ ἀπὸ τοῦτο ὅπως δίσλου ἢ πρωτότυπος ἔννοια· ἡμεῖς μὲ τοῦτον τὸν τρόπον θέλομεν δυνηθῇ εὐκολώτερα παρὰ κάθε ἄλλο ἔθνος νὰ δώσωμεν εἰς χεῖρας τῶν νέων μας Ἐπιτομὴν πολλὰ εὐθηνὴν καὶ εὐκολομεταχειρίστον· αὐτὰ συλλογιζόμενος ἀνέλαβα τὴν σύνταξιν καὶ ἐκδοσιν τοιαύτης Ἐπιτομῆς.

Ἐκτὸς δὲ ὅτι θέλει εἶναι πολλὰ εὐθηνὴ καὶ εὐκολομεταχειρίστος εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν καὶ εἰς πάντα πεπαιδευμένον Ἕλληνα, ὡς ἐγχειρίδιον, ἔχει καὶ ἄλλην ὠφέλειαν ἠθικὴν, τὸ νὰ κάμνῃ τοὺς νέους νὰ εὐρίσκουν μόνον τῶν ὅσα παρελείφθησαν, καὶ τὰ ὅποια δύνανται νὰ εὑρουν συλλογιζόμενοι, καὶ νὰ μὴ καταφεύγουν καὶ διὰ τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν των εἰς φυλλολόγισμα λεξικῶν.

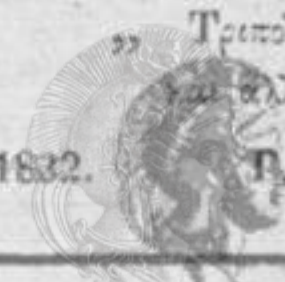
Ἄλλ' ἦτον πολλὰ φυσικὸν πρᾶγμα νὰ λείψουν σχεδὸν δίσλου ἀπὸ τοιούτου εἶδους λεξικὸν αἱ ἐτυμολογικαὶ παραγωγαί, καὶ αἱ λέξεις νὰ ἐξηγηθῶν, ὅπου ἦτον δυνατόν, μὲ μίαν μίαν τῆς σημερινῆς γλώσσης.

Πρὸς τοῦτοις, καθὼς παρελείφθησαν αἱ γνωσταί, παράγωγοι καὶ σύνθετοι λέξεις, ὅσας εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξεύρῃ καὶ νὰ νοήσῃ ὁ μαθητὴς ἀπὸ λόγου του, τοιουτοτρόπως ἀφέθησαν ἀκόμη καὶ πολλόταται μεταφορικαὶ ἐξηγήσεις· διότι εἶναι βέβαια πρῆξενον γέλωτος τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ ἐξηγῇ εἰς τὸν Ἕλληνα τὸ "ἄσβεστος" διὰ τοῦ "ἀκατάπαυστος," καθὼς ἔκαμεν ἕνας σχολιαστὴς εἰς τὸν ἐξῆς Ὀμηρικὸν στίχον.

"ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωι μακάρεσσιν θεοῖσι."

Αἱ ἀνωτέρω εἶναι αἱ βάσεις, ἐπάνω εἰς τὰς ὅποιας συνετάχθη ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐπιτομή, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὁποίων ἀφίνομεν χάριν συντομίας, καὶ διότι πᾶς ἕνας ἡμπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ καὶ μόνος του. Ἄλλ' εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς, τὴν ὅποιαν ἀνεβάλομεν ἕως τῆς σήμερον διὰ πολλὰς αἰτίας, ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ τῶν φιλοκάλων. Διὰ τοῦτο παρακαλοῦνται οἱ ἐξῆς φίλοι τῆς προόδου τῶν Φώτων τῆς πατρίδος, νὰ ἐιεργήσουν καὶ νὰ δεχθῶν τὰς διὰ τὴν ἐκδοσιν συνδρομάς.

Ὁ	Κύριος	Τ. Ὀλύμπιος	εἰς	Αἴγινα.
Ὁ	"	Ν. Νικητόπλος καὶ	"	Ἀθήνας.
Ὁ	"	Σ. Εὐκλείδης	"	"
Ὁ	"	Χ. Παμπούκης	"	Ναύπλιον καὶ Ἄργος.
Ὁ	"	Γ. Σερούιος	"	Σύραν.
Ὁ	"	Κ. Λουκάς	"	Τριπολιτσά.

Ἀθῆναι, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1832.

Τ. Α. Α. Α. Α. Α.

ἐπὶ εἰς Μόναχον, εὐηρεσθήη ἵνα τὴν ἀναβάλην μέχρι τῆς 14 (2) τῆς αὐτῆς, διὰ ἵνα λάβωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὴν μέρος. Τὸ πρῶτ' τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ὁ ἐξοχώτατος ὑπεργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν μᾶς εἰδοποίησεν, ὅτι ἡ Α. Μ. θὰ μᾶς δεχθῇ εἰς τὰς 3 ὥρας μετὰ μεσημβρίαν. Ἐπομένως εἰς τὴν διωρισμένην ὥραν ἀπῆλθομεν, ὁδονήμενοι πομπικῶς ἐφ' ἀρμάτων λαμπρῶν συρμένων ἀπὸ τρεῖς συνωρίδας ἵππων, εἰς τὴν Αὐλὴν, ὅπου ὁλντο διπλωματικὸν τῶμα, οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν δικ-φίλων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, καὶ πλῆθος ἀξιωματικῶν διαφόρων βαθμῶν, ἦσαν συνηθρισμένοι. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπαρυσιάθημεν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας, ὅστις μᾶς ὑπεδέχθη λαμπρῶτατα καθήμενος εἰς τὸν θρόνον τε, καὶ ἐφάνη εὐδίατος εἰς τὸ ἵνα εἰσακτέῃ τὴν ὁρίαν διευθύνωμεν πρὸς τὴν Α. Μ. ἐπίσημον ἀξίωσιν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς λαῖς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ὅσον ἐνεστὶ ταχυτέραν ἀναχώρησιν τῆς Βασιλέως μας καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Μετὰ ταῦτα εἰσῆχθημεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἡ Α. Μ. μᾶς ὑπεδέχθη μετὰ τὴν αὐτὴν εὐμένειαν, καθήμενος ὡς αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον τε, καὶ ἀπεκρίθη προσηνέστατα εἰς τὰς σεβασμὰς πλήρεις ἡμῶν προσήσεις καὶ εἰς τὴν πρὸς κλησὶν μας, καὶ μᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι προθυμεῖται ἵνα φθάσῃ ὅσον τάχιον ἐν μέσῳ τῆς λαῖς τε.

Τὸ ἑσπέρας προσεκλήθημεν εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ὅπως εὐρέθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, οἱ ἐπισημίτεροι τῆς Αὐλῆς, οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν πρωταυστῶν τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεων καὶ τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας πρόεπιεν εἰς εὐήμερίαν τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ ξαντῶν πρωταυστῶν αὐτῆς Δυνάμεων, καὶ γέλως ἐν ὑγείαν τῶν ἡρώων τῆς. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Ὁθὼν εὐχαρίστητε τὸν πατέρα τε ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων, καὶ πρόεπιεν εἰς ὑγίαν τε.

Τώρα καταγίνονται ἵνα ἐτοιμάσθω τὰ πρὸς ἀποδημίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλέως μας καὶ τῆς Β. Ἐπιτροπῆς μετὰ τὴν ὁρίαν, ἀναλαβέσθω ἡδη ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. τῆς πατρὸς τῆς Βασιλέως μας τὴν ἐν πληροξυσίῳ διευθυνσιν ὅλων τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνατομένων ὑπὸ θέσει, δὲν ἐμβήκαμεν αἰκόμην εἰς περιστατικωτέρας ὁμιλίας, καὶ ἐπομένως δὲν ἠμποροῦμεν ἵνα τὰς δώσωμεν ὀριστικώτερας πληροφείας περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μας. Ἐκρίναμεν ἐν τούτῳ εὐλογον ἵνα μένωμεν ἐν ταύτῃ δύο τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι, συντελεσθέντων ἕως τότε τῶν περὶ τὴν ἀποδημίαν προαπαγεσμένων, θέλομεν κινήσει διὰ τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῆς Βασιλέως μας καὶ τῆς βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς.

Δέχθητε, Κύριε Μοίραρχε, τὴν διαβεβαίωσιν τῶν αἰδημάτων τῆς ἐξαγρέτε πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μας. Τῆς 21 / 9, Οκτωβρίου 1832.

Τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Προεδρίας
Α. Μιαούλης.
Κ. Μπότσαρης.
Α. Παπούτας.

Εὐγνωμόνως, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὸ πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐν Αἰγίνῃ Ὀρφανοτροφείῳ ἐγγράφον τῆς Στρατηγῆς Α. Γκεενῶ, Διοικητῆς τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Γαλλικῶν στρατευμάτων, μετὰ τὸ ὅποιον ὁ γενναῖος καὶ φιλόκαλος ἔτος ἀνὴρ ἠδύκησε ἵνα συνδεύσῃ τὴν ποσότητα χιλίων Γαλλικῶν φράγκων, τὰ ὅποια ἐπρόσφε-
ρεν ἐχάτως βοήθειαν εἰς τὸ κατάστημα τούτο ἐκ τῶν ἐμπεισιευμένων εἰς χεῖρας τε χρημάτων παρὰ τῆς Α. Μ.

Πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐπιφορτισμένης τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐπιτροπῆς.

Κύριοι!

Μαθὼν ἀπὸ περιηγητὰς Γάλλους τὴν ἔνδειαν τῆς Ὀρφανοτροφείας, καὶ βέβαιος ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν Γάλλων συνανεῖ εἰς τὰς πράξεις μας, ὅσας τις πρόκειται λόγος περὶ τῆς εὐ ποιεῖν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πέμψω ἐκ τῶν ἐμπεισιευθέντων μοι παρὰ τῆς Α. Μ. κεφαλαίων χίλια φράγκα, διὰ ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς τὰς κατεπευγέτας χρεῖας τῆς καταστήματός σας. Ἐλπίζω, Κύριοι, ὅτι ἡ προσότης αὕτη θέλει ἐν τοσούτῳ σᾶς βάλει εἰς χάσιν ἵνα περιμενεῖτε τῆς πύρεως, τῶν ὁρίων ἡ Κυβέρνησις ἐνεργεῖ ταύτην τὴν σιγμὴν τὴν προμήθειαν, καὶ τὰς ὁποίας χρεῖας τῆς νομίζει ἵνα κατεργάσῃ πρὸς βοήθειαν καὶ ὑποστήριξιν ἐνὸς τῶν ἀξιολογωτέρων τῆς Ἑλλάδος καταστημάτων.

Δέχθητε, Κύριοι, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαγρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψω με.

Εἰς Ναυπλίου, τῆς 14 / 2, Νοεμβρίου 1832.

Ο Στρατ. Διοικητῆς τῶν ἐν Πελοπον. Γαλλικῶν στρατευμάτων
Α. Γκεενῶ.

Ἰδὲ καὶ ἡ εὐχαριστήριος ἀπάντησις τῆς ἐπὶ τῆς Ὀρφανοτροφείας Ἐπιτροπῆς, διευθυνθεῖσα πρὸς τὸν Στρατηγὸν διὰ τῆς παρεπεμμένου ἰδιαιτέρως ἐγγράφου, τῆς ἐπὶ τῆς δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσεως Γραμματέως τῆς Κυβερνήσεως.

Πρὸς τὸν Ἐντομιστὴν Στρατηγὸν, Διοικητὴν τῶν κατὰ τὴν Πελοποννήσῳ Γαλλικῶν στρατευμάτων, Κύριον Α. Γκεενῶ.

Στρατηγε!

Ἡ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς Ὀρφανοτροφείας ἐπιτροπὴ, λαβὼσα τὴν παρὰ τῆς Ὑμετέρας Ἐξουχότητος ἐν δέοντι τελεῖσθαι βούλησιν τῶν χιλίων φράγκων εἰς περιθάλψιν τῶν ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἱερῶν, σπεύδουσα κατὰ χρεὶος τῆς ἵνα διαταφύτῃ τὴν ἀπὸ μέρους αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἐξουχότητα, καὶ ἵνα σᾶς παρακαλέσῃ ἵνα διαπρεθμεύσῃτε, εἰ ἀν' ὧν, τ' ὁλοθυταγον ἡμῶν σέβας καὶ τὴν ὑπόκλισιν καὶ πρὸς τὴν αὐτῆς Μεγαλειότητα, τὸν Φιλανθρωπὸν βασιλέα τῶν Γάλλων, τὸν πολυδύναμον καὶ πλουτέστατον ἐπαρκῆντα τῷ πλούτῳ τῶν Ἑλλήνων ἐθνῶν, καὶ ἐν δέοντι παραμυθούμενον καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν Ὀρφανῶν τέτων, τῶν ὁποίων πολλοὶ μὲν ἔχουσιν τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ἀχμαλωσίας εἰς τὴν πατρίδα